

Nr 1227

Av herr Lidgard, *i anledning av skrivelse från talmanskonferensen med överlämnande av ett från 1969 års organisationsutredning inkommet betänkande angående utskottens personalorganisation.*

I sitt betänkande om utskottens personalorganisation redovisar 1969 års organisationsutredning bedömningen att det kan bli vanligare än hittills att sekreterarpersonal stannar hos riksdagen till pensionsåldern. Om denna bedömning är riktig eller inte kan lämnas åt sidan. Klart är emellertid att en sådan utveckling inte skulle vara till fördel för riksdagen. I stor utsträckning har riksdagens bästa personal bestått av tjänstemän som efter ett antal års arbete hos riksdagen passerat vidare till högre poster i förvaltningen. En sekreterarbefattning är knappast något som kan locka en verkligt kvalificerad person som slutpost i karriären. Det är därför nödvändigt att riksdagen vidtar åtgärder för att säkra en fortsatt karriär för tjänstemän som önskar komma vidare. Detta torde också vara en av huvudtankarna bakom förslaget att personalärendena skall koncentreras till den nya förvaltningsstyrelsen. Emellertid föreligger en motsättning, som med all sannolikhet beror på förbiseende, mellan utredningens uttalande om sekreterarnas kvarstående till pensioneringen och dess avstyrkande av tanken på förordnandepension för andra tjänstemän än kammarsekreteraren och direktören för förvaltningskontoret. Uppenbarligen talar närmast starkare skäl för att utskottssekreterare skall kunna få förordnandepension. Den administrativa arbetet i kammarkansli och förvaltningskontor lär sålunda lättare kunna skötas av äldre personer än den utredande och föredragande verksamhet som förekommer i utskotten. På grund härav hemställs,

att riksdagen vid behandlingen av organisationsutredningens betänkande om utskottens personalorganisation beslutar att frågan om förordnandepension för personal inom utskotten skall bli föremål för förnyad prövning.

Stockholm den 5 maj 1970

H. Bertil Lidgard (m)
